

рѣха дворѣтъ и нѣкои турски кѣщи отъ-задъ до тѣхъ. Слѣдъ това ститнахме предъ петитѣ врата, които водѣха въ вѣтрѣшниятъ малѣкъ дворъ, а подиръ него предъ шести врата: отъ шестиятъ вѣтрѣшенъ ходникъ на зданието. Тая сграда се състоеше отъ четири широки коуша: единъ връхъ другъ положени, и въ тѣхъ живѣяха до петстотинъ нехранимайковци и разбойници отъ всѣкаква сорта! Насъ ни заведоха въ дѣсниятъ коушъ при-земи, и ни пустинаха възъ други нѣкои българи, които бѣха тамо затворени.

Този коушъ бѣше дълъгъ и твърдѣ мраченъ; защото нѣмаше повече отъ три прозореца, и тѣ бѣха направени само къмъ долната страна, тъй щото горнята половина бѣше и денемъ почти съвсѣмъ тъмна. Тѣзъ прозорци гледаха къмъ градината на Терсъ-ханата и бѣха обковани съ ржести желѣзи рѣшетки; туй го бѣха направили зарадъ честитѣ кражби, които ставатъ и въ двата дѣла на тъмницата, за да не могатъ крадцитѣ да прехвърлятъ откраднатитѣ нѣща на другаритѣ си въ другиятъ тъмниченъ дѣлъ, та тъй да имъ заплитатъ дирята.

Ний българитѣ, всички на-купъ до дваисетъ души, — завзехме горнята, мрачната, страна отъ коушѣтъ, възъ който нашитѣ терзии сѣдаха и на слабата мусвѣтлина прилѣжкателно шияха. Тамъ наредихме постелкитѣ си една до друга, пъкъ азъ завзехъ границата. Като познавахъ ужасниятъ и опасенъ животъ въ тая тъмница, трѣбаше самъ да заста на границата, отъ гдѣто почнуваше цѣлъ редъ необуздани и свадливи турци, да предвардвамъ споречкованията и поддържамъ добритѣ отношения къмъ тѣхъ.

Костаки-ефенди и докторъ Мирковичъ — единъ отъ нашитѣ българи, не додоха да живѣятъ долу съ насъ, но получиха една станчка горѣ на дворѣтъ. Това бѣше награда на Костаки за предателската и